

Poštnina plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 9.
29. letnik
8. september 1933.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejtije i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) **Cena za skūpen naslov letno 12 Din** — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo večni naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marijikin ograeček«.

Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dari

Na Dom Sv. Frančiška v Črensovcih so v Din. darivali sledeči: Haoko Števan, Sodišinci, 10; Krampač Aga, Bednja, iz Francije, 10; Čurič Martin, Stočja vas, 355.64; Čeh Jožef, Túrnišće, 25; š. A. Beltinci v zahvalo Srci Juzušovomi za rešitev krivične sodbe, 10; Zelko Marko, Črensovci, 200; za seno dobleno 135; Kohek Matjaš, Srednja Bistrica, v zahvalo za vse prijete dare, 15 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno!

Odbor.

Naročnikom.

Vsi naročniki, ki majo Marijin List za večno, to je dosmrtno naročenoga, dobijo Kalendar brezplačno i »Pripravo na smrt«.

Ravno tak dobijo oboje brezplačno, ki imajo z Mirijinim Listom naročene tūdi Novine.

Naročniki Marijinoga Lista, ki neso dosmrtni naročniki, niti nemajo Novin, dobijo k Marijinom Listi knjižico »Priprava na srečno smrt« brezplačno, nemorejo pa dobiti Kalendara. Za 12 Din, ar je število naročnikov spadnolo, nikak ne nam je mogoče več dati kak Marijin List i »Pripravoc«.

Dosmrtnim naročnikom Marij. Lista

Vsi naročniki Marijinoga Lista, ki so podpisali listek za večno naročitev, naj vzamejo na znanje:

1. Oktobra 1. vsako leto morajo naprej plačati celoletno naročnino prišestnoga leta, to je 12 Din na skūpni naslov i 15 Din na posameznoga v državi, to je letos 1. oktobra za k leti.

2. Dobijo brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i še kakše drugo čtenje, letos »Priprava na srečno smrt«.

Vredništvo i uprava Marijinoga Lista.

Pri upravi »Glasnika« ali »M. Lista« lahko naročite:

Knige:

Kristusov mladec (življenje 24 letnega dečka; vzor našim dečkom; krasne slike) broš. 25, vez. 30 Din.

Sv. Alojzij Gonzaga (življenje s slikami), broš. 10 Din, vez. 15 Din.

Sv. Stanislav Kostka (življenje s slikami), broš. 10 Din, vez. 15 Din.

Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah (zgleđi ino govori o. Mateja), broš. 15 Din, vez. 20 Din.

Obljube Srca Jezusovega (razlaga z zgleđi) 8 Din.

Pod Himalajo (naš jugoslov. misijon v Bengaliji) 7 Din.

Mučeniška Mehika (popis z zgleđi) 6 Din.

Duhovniški poklici (poučno) 3 Din.

Redovniški poklici (poučno) 3 Din.

Manete in dilectione mea (razmišljanja za duhovnike) 8 Din.

Sv. obhajilo (molitvenik z 560 str.) rdeča obreza 14 Din, zlata 20 Din.

Apostolstvo molitve.

Sprejemnice z navukom: % 90 Din, 1 po 1 Din.

Sprejemnice za sv. vüro: % 45 Din, 1 po 50 par.

Molitev za duhovniške poklice: % 9 Din, 10 za 1 Din.

Agregacijska diploma (za župnije) 5 Din.

Apostolstvo mež.

Knjižica o. Kopatina: po 2 Din; % za 180 Din: (na bolšem papiri po po 3 Din; % za 270 Din).

Skupne obhajilne molitve: % 45 Din, 1 po 50 p.

Vabila k meslč. obhajili: % 8 Din, 10 za 1 Din.

Velik stenski lepak (dvobarvan poziv) 3 Din.

Mali pozivi k pristopi, % 22.50 Din; 1 po 25 p.

Posvetitev družin.

Posvetimo družine! (pouk): po 1 Din; % 90 Din.

Obred (molitve itd.): po 1 Din; % 90 Din.

Družinska listina s pragslasnicov: 1.50 Din.

Posvetilne molitve: za odrasle po 50 p. (% 45 Din; za deco po 25 p. (% 22.50 Din); za redovne družine po 1 Din (% 90 Din).

Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah (knjiga zgleđov, govorov itd.): broš. 15 Din, vez. 20 Din.

Proslava (pasmí, prizori itd.): po 1 Din; % 90 Din

Junakinja (dve ostroški igrici): po 1 Din % 90 Din.

Župnijski zapisnik posvečenih družin 1 Din

Vabila za novoporočence: (mlade zakonske) % 9 Din, zlatotisk % 15 Din.

ščitki (za steno, vrata itd.): po 3 in 3.50 Din (bolše vrste).

Silke Srca Jezusovoga (več vrst) po 10, 12, 20 in 25 Din.

Silke Srca Marijinoga (več vrst) po 10, 12, 20 in 25 Din.

Razno.

Lepota Srca Marijinega: 1 Din.

Sv. Peter Kanizij (življenje): 2 Din.

Otroške igrice I. (Miklavž, božič): 2 Din (% 180 Din).

Otroške igrice II. (prvo sv. obhajilo): 2 Din (% 180 Din).

Podoblice Kristusa Krala (molitev za pop. odp.) % 22.50 Din, 1 po 25 p.

Podobice: Daritev sv. meše: % 18 Din, 1 po 20 p.

Podobice Srca Jezušovoga: % 18 Din, 1 po 20 p.

Skupina.

Što naroči naednok teh šest knjig: Sv. Alojzij, Sv. Stanislav, Obljube Srca Jezusovega, Pod Himalajo, Duhovniški poklici in Redovniški poklici jih dobi za zvlunredno nizko ceno: 25 Din.

Poštnina se zaračuna posebi. Naročila sprejema: Uprava »Glasnik presv. Srca Jezusovega« Ljubljana, Zrinjskega cesta 9. ali »Uprava M. Lista« Cresovci.

Sвета Terezija Deteta Jezuša

V pismih sv. Pavla je Terezika najšla vtišanje. Odprla je knjigo i čüla, da vsi ne morejo biti zednim apoštolje, proroki i vučitelje. Sveto Cerkev tvorijo razne kotrige. Oko ne more biti zednim roka na skrivnostnom Jezušovom teli. Odgovor je bio jasen. A iskala je še dale. Apoštol razlaga, da so najpopolnejši darovi brez lübezni nični. Lübezen je najvarnejša pot k Bogi. — Terezija je spoznala: če je sveta Cerkev telo, mora meti srce, ki neprestano bije i lübi. Ovak bi apoštolje ne mogli več oznanüvati evangelija i mantrniki ne prelevati svoje krvi. — Lübezen obsega vsa pozvanja i ar je večna, obima vse kraje i čase. — Sijajno odkritje! — Spoznala je, da je lübezen njeno pozvanje. V srci sv. Cerkve je štela lübiti. Mislila si je: »Kda se bodo bratje na bojnom poli borili, bom pred božim prestolom zanje molila.«

V dokaz svoje lübezni je Jezuši trosila rože. Njih dišec se je zdigavao v višave.

Terezija, angel sestrskе lübezni.

Velikim milostim prišteva Terezija tüdi to, da je globoko razmela Gospodovo reč: »Drüga zapoved je prvoy ednaka: Lübi svojega bližnjega kak samoga sebe.« (Mat 22. 39.) Njena lübezen do Boga njej je vžgala plamen izredne sestrskе lübezni. V bližnjem je vidila Gospodovo podobo, — z njegovov krvjov odküplene düše. Prizadevala si je, da bi bila sosestram to, ka bi bila rada Jezuši. Pravi: »Rada priznam, kda se je v mojoj düši naselila lübezen, se je oglasila tüdi žela, da sebe popunoma pozabim. Odšterimao se mi je to posrečilo, sem srečna.«

Sproščena sebe je z izrednov nežnostjov mislila na drüge. Boži Zveličar je svojim apoštolom dao novo zapoved, rekoč: »Lübite se med sebov! Kak sem vaš jaz lübo, se tüdi vi med sebov lübite! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji vučeniki, če bote meli lübezen med sebov.« (Jan. 13, 34.) Terezija je razmišlala, kak je Jezuš lübo svoje vüčenike. Bili so preprosti, nevedni, svetno misleči.

Klüb tomi jih je imenüvao prijatele i brate.

MARIJIN LIST

XXIX.

Štev. 9.

September 1933.

Dr. Tomažič Jožef, Ivan, novi lavantinski knezoškof i apoštolski administrator Slovenske Krajine, glavni govornik na evharističnom kongresi v Tūrnišči. Oni služijo tudi veliko sv. mešo.

Presveta Evharistija.

(Oltarsko Svestvo).

Sv. Evharistija (sv. Rešnje Telo) je najmogočnejša skrivnost, je središče vsej naših verskih resnic. Tü se stekajo vse naše verske istine. Sv. Evharistija terja vero v Boga, ar je tü »Emanuel« — Bog med nami; terja vero v čüdeže, ar je ravno Evharistija najveksi čüdež; terja vero v presv. Trojico, kde je Sin, tam je tüdi Oča i sv. Düh; terja vero v včlovečenje Sinü božega, ar tü je včlovečeni Bog navzoči; terja vero, ka je Marija mati boža. Sv. Evharistija terja pa tüdi vero v vsa dela Sinü božega, predvsem delo odrešenja, ki ga je dovršo na lesi sv. križa; terja vero v vstajenje i vnebohod; terja vero v sv. Cerkev, vero v milost božo . . .

Tak je presv. Evharistija središče vsej verskih resnic, korona dovršenoga božega razodetja, veličastna združitev vsej skrivnosti — z ednov rečjov: središče naše vere.

Sv. Evharistija je pa tüdi sunce vsej naših pobožnosti. Če pitamo po češčenji svetnikov — glej, na oltari, nad njihovimi ostanki, se darüje sv. meša; če pitamo po angelih — glej neštete trume obdajajo tabernakelj i molijo svojega Gospoda: če pitaš po presv. Devici — glej, Jezušovo telo je bilo spočeto i rojeno od prečiste Device.

Sv. Evharistija je pa tüdi skrivnost lübezni, davle lübezen, vzbüja lübezen.

Da počasti evharističnoga Krala, je stavbena umetnost celo zemlo pogrnila s prekrasnimi stavbami — svetišči, je slikarstvo ustvarilo prave umotvore, je kiparstvo vdehnilo marmori življenje, je pesništvo i glasba iznajšla one čüdovite melodije, ki se glase v naših svetiščih v čast evharističnomi Bogi.

Vera v Evharistijo stoji trdno!

Ne verjemo zato v to skrivnost, ar so o njoj razpravlali vučenjaki i pisali vučene knige, ne verjemo zato, ar ta skrivnost — Bog med nami — tak dopadne našemi srci, ne verjemo zato, ar so jezeri dali svoje življenje za to resnico, — liki zato verjemo, ar nam je to skrivnost razodeo Jezuš Kristuš, ki je s svojimi čüdeži dokazao, ka je vsemogočni Bog! In ka Bog pravi, se zgodi, se mora zgoditi! Zato: »Pridite, molimo ga!« — Mi znamo, ka maš le Ti, o Gospod, reči večnoga življenja v sebi! — Zmotili so se vsi oni, ki ščejo lüdstvi prinesiti srečo brez Tebe, ar »ni drügoga fundamenta kak te, ki je že postavljeni:

Kristuš Jezuš!«

Naročnikom na znanje!

Lepo prošnjo mam do naročnikov. Pešajo nam Novine zavolo Marijinoga Lista. Negda pa je ravno naopak bilo. Pešao je Marijin List i rešile so ga Novine.

V zahvalo naj reši Marijin List zdaj Novine. Zavolo gospodarske stiske je spadnolo število naročnikov pri Novinaj. Kem menje pa naročnikov, tem dragši je štamp. Pri Novinaj bi ali mogli gorplačati ali bi je pa staviti mogli, če se ne povekša število naročnikov. Gorplačat pa ne moremo zato, ka penez i vrednosti nemamo. Tak nam ne ostane drugo, kak staviti je. Kak žalostno se to glasi: staviti krščanski list! Staviti jedini tjedenski krščanski list Slovenske Krajine, Novine! Rešite ga naročniki Marijinoga Lista!

Novine tak rešite, če si je naročite! Od 1. septembra do novoga leta koštajo 8 dinarov. To Vas prosim v Marijinom imeni, vzemite teh 8 dinarov na sebe, ne bo vam žao.

Če ne bi pomagali Novinam, te bi mogli Kalendar plačati po 8 Din. Če si pa naročite Novine, pa dobite Kalendar brezplačno. V Marijinom imeni Vas prosim na to dobroto, poslušnite me!

Na den Velke meše, goda nebeske Kraljice. Klekl Jožef,
vp. pleb., vrednik.

Ježuš v oltarskom svestvi — vretina vsega življenja.

Oddalimo se za trenutek sveti. Zaprimo se za par minot v svojo notrašnjost. Očistimo si srce zamaskov, šteri nam težijo dūšo i poglejmo v to neskončno mogočno i vsmileno srce, štero je mrló na sramotnom križi pred 1900 leti. Poglednimo v srce, ki šče živi i vsakši den bije v oltarskom Svestvi, štero utriple v vsakšem verniki. Je odprto za vsakoga, što pride s poniznim srcom pred tabernakel; ki zmoli skesano samo »confiteor« nad svojimi grehi. Vsakomi so noč i den odprta vrata božega Srca.

Gda je Ježuš pri slednjoj večerji nastavo najsvetejše Svestvo, je zgovoro pomenlive reči: »To je moje telo.« Ka nam to peldüje? Je to nej mogoče navadno telo? Ne! On nam je v tom trenutki dao samoga sebe. Dao nam je moč, dao življenje, ki je rodilo i bo šče rodilo vnogo svetniških dūš. — Mogoče de se vam čüdno vidlo, kak to, ka je komaj pred smrtjov nastavo to svestvo. Ježuš je živo od poprijetja med nami kak Bog i člo-

vek. Živo je, pravim. Zato so ga lahko vidili, gučali z njim. Ja, v mladinski letaj se je igrao z decov. Živo je podvržen vsem naravnim zakonom kak drugi ljudje. Vsi verni so ga pa meli za nekaj več. Smatrali so ga za svojega krala. Priporočali so se njemu, gde njim naj mesto pripravi v nebesaj. Takši je bio živi Jezuš. Ob konci svojega telovnega življenja nam je pa šteo dati nadomestilo. Šteo nam je dati sebe samoga v hrano. Ponüdo se nam je za vretino, iz štere naj vsakši den črpamo moči za novo dühovno življenje. Zato je Jezuš komaj pred smrtjov ustanovo oltarsko svestvo, da po njem živimo.

Bože srce nam da življenja. Poglejmo samo v zgodovino. Dvanajst ubogij ribičov se je nevstrašeno podalo na pot. Med njimi nega več boječega Petra. Trdna je njegova vera; nega izdajalskega Judaša. Junaško vmirajo za Kristuša. Nega, podivjanoga preganjalca šavla. Postao je Pavel, hlapec Jezusa Kristuša, pozvan apoštol, odločen za evangelij boži.« Najvekši sovražnik Kristušov je postao boži sluga. Postao je orožje v božij rokaj. Sam pravi v listi (I. Rim 1, 1): »Istino gučim v Kristuši, ne lažem, to mi svedoči moja vest v Dühi svetom.«

Dvanajsteri so šli po sveti. Vstanavljali so prve cerkvene občine. Delili so te nebeski krüh ubogim trpinom. Što je dao takšo srčnost neštetim mučencem v zadnjij vüraj, ka so s takšov odločnostjov šli v smrt? To je bio poveličani Kristuš navzoč v presvetom oltarskom svestvi. Poganski Rim je strmeo nad batrivnostjov teh ljudi. Mogočni casarje so osramočeni zapuščali kraj mučilišča. Nazadnje so sami mogli priznati s casarom Julianom Odpadnikom: »Zmagao si Galilejec.«

Pomrla je mala ribiška čreda. Spomrli so zatiralci i preganjalci Jezušovi. Vsi so šli na sodbo. Toda Kristuš v oltarskom svestvi je ostao. Oživali so novi ribiči. Narodili so se goreči Pavli, šteri so šli tüdi v smrt za Kristušov navuk. Minola so strašna leta preganjanja. Prišla je verska svoboda. Zidali so cerkve. Krasne bazilike so vabile lüdstvo pred evharističnoga Kristuša: Pridi, počasti Jezusa, šteri te čaka v malom skrivnom prostori. Pridi, razbolela düša, obimi Gospoda, ki te želno čaka.

Vzdignoli so se novi sovražniki v srednjem veki proti Cerkvi. Moriti so šteli bože Srce, a so Ga nej mogli vmoriti. Zapirali so cerkve, morili dühovnike, mučili vernike, toda ves trüd je bio zaman. Vnogi, šteri so bili preganjalci cerkve, šteri so vničiti šteli presveto Srce, so postali spokorni Pavli. Postali so posveti božega Srca. Mogočno je zdigno Krištov Kolumb Kristušovo zastavo, gda je iskao Ameriko. Porodili so se svetniki, šteri so gojili posebno pobožnost do presvetoga Srca. Poslao nam je

Bog pobožno i gorečo častilko presvetga Srca sv. Marjeto Marijo Alakok. Podžigao nas je v lübezni do oltarskoga svestva sveti Alojzi, sv. Stanislav, sv. Terezika od Deteta Jezüša. Vsi ti i vnogi drugi so nam važen dokaz i spodbüda, da je Jezüša v oltarskom svestvi nad vse lübiti.

Tekla so stoletja. Rod je preživo viherne čase. Vojske, küga i lakota so morale lüdi. Što je vse te tolažo? Kristuš, skriti v malo j beloj hoštiji. On je bio zdravnik, on stvoriteo novoga življenja. V znamenito j knigi sem čteo pretresljivo zgodbico: Žena piše moževi na fronto, ka naj se oglasi s kakšim pismom. Naj njej sporoči, ka je kaj novoga po sveti. Mož njej na to odpiše: »Ti želeš od mene novic? Obišči večkrat Jezüša v najsvetejšem oltarskom Svestvi. V dühi se podaj v njegovo srce; ve znaš, da v Njem najraj bivam. Bogi zagotovljena, da me tam vsaki čas najdeš.

I dnes? Kam divja svet? Kam nam ženejo mladino? Gde išče zablodjeni svet življenja? Pereča so pitanja. Lehek je odgovor ali težka, žmetna je vest. Lüdstvo se oddalüje od vretine življenja. Ide vkraj od Boga, vkraj od cerkve, vkraj od vsega, ka je Božega. Kristuš pa joče. Za vsakov kotrigov, štera odpadne od njega, zdehne, joče, šče ednok pogleda z milim okom: »Pridi lüblenka moja, povrni se nazaj k stüdenci življenja.« To je Kristušov glas nevernomi lüdstvi. Narod, zbüdi se tüdi zdaj v dvajstem stoletji in doprinesi čisti nevtepeni dar Jezüši v oltarskom Svestvi. Naj bo bogataš ali siromak, državnik ali podložen državlan, dühovnik ali prosti človek, vsi pribežimo k božemi Srci i dajmo zadošćenje za skrumbe Gospodovoga sve-tišča. Pokleknimo pred Njega, ka nas nazaj sprejme v svoje srce, ka postanemo pali žive kotrige vsikdar oživlajočega Kristüša v oltarskom svestvi.

To naj bo sklep vsej nas ob spomini na 1900 letnico smrti našega Gospoda Jezüša Kristüša.

Za Kristüša i v Kristüši živeti i z Njim vmreti, to naj bo naše geslo!

Spomin na dvajsetipelletnico Marijinoga lista.

Pismo vrednikovo na višjo cerkveno oblast za dovolitev proslave.

I. M. I.

Črensovci 30. III. 28.

Prezvišeni i prečastiti gospod knezoškof!

Podpisani sem t. l. v 3. št. M. Lista pod naslovom »ka bo k leti?« naznano naročnikom, da bomo drugo leto obhajali 25

letnico M. Lista. Pri tej priliki sem narisao tudi načrt slavnosti pa povdaro, da vse to se bo vršilo samo po dovoljenju višje cerkvene oblasti.

Po to dovoljenje pišem zdaj ino je prav ponizno prošim. Kak sem Vam, Prezvišeni, že vüstmeno svoj čas razložo, namen mi je držati tridnevnicu po vseh farah Slov. Krajine, vsaki den dve predgi, edno od Matere bože, drugo od presv. olt. Svestva, spovedavanje, obhajilo, nazadnje sküjno, enovürna molba Najsvetejšega in potem procesija z Njim. To bi bilo povsod, v Črensovcih tudi tak, zadnji den bi naredili veliko manifestacijo na čast Brezmadežnoj ino Jezušü v oltarskom Svestvi pri nas, kje je izišla 1. številka Marijnoga Lista pred 25 leti. To vse bi bilo l. 1929.

A ar čas hitro zbeži, ar trebe priprave, bi Vas, Prezvišeni, ponizno proso dovoljenja, da smem organizirati v sledeči namen više omenjeno pobožnost:

1.) V zahvalo za sprejete dare po M. Listi!

2.) V zadoščenje za kletve proti Materi boži ino presv. olt. Svestvi, ki so med našimi protestanti ino deloma tudi med katoličani udomačene.

3.) Da se razširi čast Mater bože i njenega božega Sina v presv. oltarskom Svestvi.

4.) Da se pospeši beatifikacija čast. božega sluge Antona Slomšeka.

To je moja prva prošnja, da smem organizirati to slavnost.

Ta druga se pa tiče, da me Prezvišeni podpirate pri tom deli i to

a) da blagovolite sprejeti pokrovitelstvo te akcije,

b) da blagovolite določiti temo govorov za te tri dni,

c) da blagovolite sprejeti čast funkcionara za zadnji den slovesnosti v Črensovcih, za sv. mešo ino ka bi poleg sv. meše še mogli po vaših močeh zvršiti.

To so moje ponizne prošnje. Na den žalostne Matere bože jih podnesem, Vam, Prezvišeni, vüпам se, da bom zaslišan.

V Srci Jezušovom vdano poliubla Prez. g. knezoškofi posvečene roke

Klekl Jožef,

vp. pleb., vrednik M. Lista.

To prošnjo so pokojni prezvišeni gospod knezoškof v potpunosti poslühñoli izvzemši ka sami neso mogli priti zavolo slaboga zdravja, ka bi božo službo opravili, njihov namestnik

mil. g. pomožni püšpek, zdajšnji naš višji pastir so pa bili za-
držani z obečanov blagoslovitvijov mosta prek Drave. Mil. pü-
špek so nam dali l. 1928 aug. 18. sledeči pismeni odgovor: Na
Vaše pismo z dne 27. jul. 1928. odgovarjam naslednje: V zadevi
25 letnice M. Lista sem Vam v vüstnom pogovori izjavo, da
odobravam i z veseljom pozdravljam prireditve, ki pospešijo med
ludstvom pobožnost i versko življenje. Bom rad spuno Vaše žele,
v koliko mi bo mogoče.

Fara za farov so držale za spomin 25 letnice pobožnosti i
naše ludstvo je postalo pali bole Marijino i ž njov Jezušovo.
Isti düh, ki se je te razširjao po Slov. Krajini, se bo tüdi zdaj
v Turnišči pri evharističnom kongresi. Veseli nas, da nas obi-
ščejo naš višji pastir i združijo še bole z Marijov i po njej pa z
Jezušom.

Pročelje törjanske cerkve z mozaikom Kristuša Krala, pred šterim se
zbira na Malo mešo celi lendavski dekanat na evharistični kongres.

Nevarnost za vero?

V življenji se večkrat kaj zgodi, ka se nam na prvi pogled vidi nerazumljivo. Kaj takšega nišče ne bi pričaküvao. Vsi se čüdimo. Toda takši je samo prvi otisek. — Če pa tomi dogodki iščemo vzroke, če nekoliko nazaj pogledamo, spoznamo, da se inače ne moglo zgoditi. Te dogodek so povzročile okolnosti pred njim, na štere smo ne obračali posebne pazke. Potom se pa čüdimo.

Tak so se vnogi čüdili, gda se je na Španjolskom l. 1931. začnolo preganjanje katoličanov. Časopisi so den za dnevom pri našali žalostne glase iz Španjolske, gde je skoro vse lüdstvo katoličanske vere; podirali i zažigali so cerkve i klostre, dühovnike so izganjali iz države — vsi jezuiti so se morali odseliti — v šolaj se deci prepovedalo včiti katekizmuš, cerkveno imanje je država vzela, vpelalo se je zdavanje pred civilnov oblastjov, dovoljena je ločitev zakona itd. To so strašne reči, ki se šče zdaj godijo i to v državi, od štere smo se v šoli včili, da je najbolje katoličanska država v Evropi. Skoro ne moremo vervati, da bi kaj takšega bilo mogoče, pa denok je istina.

Toda če bole natenci poglednemo katoličansko življenje v Španjolskoj, vidimo, da inači ne moglo priti. Katoličanstvo je bilo tam deloma samo zvünešnjost brez vsebine i življenja. Na zvüna so prirejali velke verske slavnosti, zborovanja, prošecije, toda vse to je šlo mimo lüdi, ne da bi jih zagrabilo i s sebov potegnolo. Lüdstvo po slavnosti ne bilo bolše kak pred slavnostjov. V cerkev so hodili, ar je takša navada bila. Pa znova: kak prle tak sledkar, staro življenje brez spremembe.

Pa je prišeo neprijateo Kristušov, ki nikdar ne mirüje. Pomali a brez prestanka je sejao v to mlačno katoličanstvo vrajže seme, ki je pognalo, raslo i davilo, ka je vera rodila. Gda je bio čas najbolje pripraven, je nastopo javno proti katoličanstvi i vsi milijoni katoličanov so ne meli moči, da bi se branili. Vnogi, ki so šče pred kratkim mogoče hodili v cerkev, so zdaj te pomagali rüšiti i zažigati. Veselili so se, da so dühovniki, posebno jezuiti, morali bežati iz države.

To nam je v velki opomin. Španjolska opomina vse katoličane Evrope, da se strnejo i se presodijo, če so mogoče tüdi v spodobnoj nevarnosti, kak španski. Tüdi nam katoličanom v Slovenskoj Krajini i celoj državi je Španjolska opominjajoč vzgled. Mi se vse premalo zavemo,, kakše nevarnosti nam grozijo. Ali bi zdržali protiverske vihere, če bi nastanoli? Ali bi znali i bi šteli braniti svoje cerkve i svoje dühovnike, če bi trebelo? Presodimo se, kakši katoličani smo!

Če pride ob nedelaj, posebno pa ob velikih svetkaj v naše cerkve kakši tühinec, ki nas ne pozna, bi mislo, da smo jako verni i pobožni ljudje. Pravo bo, da tak vernoga ljudstva že dugo ne vido. Naše cerkve so pune, pa so ne ravno male, imamo lepo navado, da vsi spevemo cerkvene pesmi. K sv. obhajili jih tudi precj pristopa. — To bi svedočilo, da smo zaistino globoko verni i pobožni.

Ali je pa to istina? Presodimo se nikelko!

Törjanska cerkev, v šteroj se obslužavle na Malo mešo evharist. kongres.

Priznati moramo, da deloma svojih verskih dužnosti ne spunjavamo zavolo tega, ar nam vera tak naroča, nego v velkoj meri zato, ar je pri nas takša navada. Naši dedeki i mamice so ob nedelaj redno hodili v cerkev, naši očevje i matere hodijo pa tudi mi hodimo. Ne čütimo pa vsi nikše düševne potrebe, da bi sedmi den resan Bogi posvetili. Pa vzemmo, da se ob nedelaj v cerkvi šče oponašamo, kak se spodobi od dobrega katoličana, da se zdržavlemo hlapčevskega dela. Kak pa preživimo ostalih šest dni? Jeli spunjavlemo bože zapovedi, ki nam jih tumači naša vera? Ali se zavemo, kakša sreča je za nas, da poznamo katoličansko vero? Ali je pa naše katoličanstvo navezano samo na cerkev, tak da se pri cerkvenom pragi začne i se pri njem pali konča? To je važno pitanje. Odgovor?

Tüdi ob delavnikaj molimo. Imamo lepo navado, da vsakši den opravimo jütrašnjo i večerašnjo molitev, tüdi ob zvononji. To

nas tolaži i je znamenje, da smo se šče v mišlenji od Boga ne odvrnoli. Takše zvünešnje predpise natenkoma spunjavlemo. Čüdno je pa, da spunjavanje teh verskih dužnosti nema več moči na ostalo naše življenje, da bi nas prenavlalo i odvráčalo od greha. Mi smo zmóžni združiti v istom časi molitev i greh, ki sta si denok nasprotiva kak ogen i voda. Doma v družini se bratje i sestre ali nevesta i zet med seboj sovražijo da cele mesece ne spregovorijo med sebov ni reči, i to sovraštvó nosijo stalno v svojem srci, v nedelo pa v cerkvi tak lepo molijo i mogoče celo k obhajili idejo. — Sin večer mogoče sküpnó molí s celov družinov večerne molitve, pa že pred molitvov misli kak bo ponoči krao ali nečistüvao.

Ednok sem se pogovarjao z vučenim gospodom od našega verskoga življenja: Dali smo zaistino tak pobožni, kak se je od nas mislilo i gučalo po ostaloj Sloveniji. Povedao mi je sledeči dogodek, ki ga je vido na lastne oči: Bio je večer. Na klopi pod listnatim drevom sta sedela kmečkiva moški i ženska. Mislila sta, da jiva nišče ne vidi i sta se ne lepo oponašala. Med tem zazvoni v cerkvi Zdravomarijo i glejte: teva dva vstaneta, moški vzeme kreščak z glave, se prekrižita i lepo molita. Po molitvi se nazaj vsedeta i nadaljüjeta z obinjavanjom itd.

Ka te pravili k tomi? Ali bi se smejali ali jokali? Te dogodek nam nazorno razloží, kak plitva je pri nešterih vera. Kajti ne samo tevadva, nego vnogi od nas so sposobni napraviti kaj takšega. V mišlenji šče priznamo Boga, toda tajimo ga s svojim življenjom. V življenji smo se od Boga že jako oddaljili. Pa se toga mogoče telko niti ne zavemo. Grešiti, potom greh pretrgati z molitvov i po molitvi nadalüvati z grehom, to je morsko delo. Iz Boga i iz molitve se norca delamo, čeravno ne mislimo na to. Vidi se pa stoga, kak malo damo na vero, kak nekaj postranskoga je vera v našem življenji. Morala bi pa biti v ponos vsakšemi katoličani, svetla zvezda na nebi našega življenja, na štero bi se s svetim poštüvanjom zgledavali i njoj sledili vsikdar i povsedi. Vera je največši kinč, ki ga mamó na zemli, je dar Boga samoga. Po njoj nam vsemogočni Bog tumači svojo volo, nam davle svoje zakone, šterih se moramo držati. Če se moramo držati zakonov, ki nam jih država davle, tak i dosta bole se moramo pokoravati božim zakonom, štere nam glasi naša vera. Državni zakoni vrejüjejo samo zemelsko življenje, boži zakoni nas pa vodijo v večno domovino. Oni se nanašajo na večno življenje. I kak je neskončna razlika med zemelskim i večnim življenjom, tak je tüdi neskončna razlika med človečimi i božimi zakoni. Državne zakone poštüjemo, čeravno nam dostakrat na-

lagajo žmetno breme, bože zakone pa naj šamlamo tak da jih ne bi bilo?

Zato moramo napraviti velki korak v našem verskom življeni. Bodimo celi katoličani, tak v mišljenji kak v življenji. Življenje naravnajmo po svojem verskom prepričanji, ki ga moramo poglobiti, potem se bo pa po pravici pravilo, da smo v Slovenskoj Krajini zaistino verni i pobožni. Razmi se, da se prek noči ne spremenimo. Dosta je i prvi korak bo včinjeni, če se poglobimo v samoga sebe i se presodimo, kak je z našov verov. Ali je samo gde v zraki ali jo pa nosimo v svojem srci i se trüdimo, da bi tudi živeli po njoj? Kajti prle ali sledkar bo prišla proba tudi za našo vero. Nastane viher, ki bo podirao vse, ka nema globokoga, trdnoga fundamenta. Naša vera toga nema, zato jo pa poglobimo, da bomo zmožni odvrnoti sovražnika, gda pride. Zdaj je šče čas, začnimo! Na evharističnom kongresi prosimo od Jezusa to miloščo!

Marijin oltar v črensovskoj cerkvi ob 25 letnici Mar. Lista.

Pot h katoličanskoj Materi cerkvi.

Iz teme k svetlobi.

Konvertitinja, ga. Marija Tolc pripovedava: »Estlandija je bila nekđaj katoličanska, tak katoličanska, da so jo imenüvali »Marijina dežela«. Dendenešnji je 90% protestantov. Tüdi jaz sem iz lüteranske rodbine.

Kda sem mela 12—13 let, mi je prišla v roke kniga pod naslovom »Jezuit«. Žao, da sem jo poznej zgübila, niti ne vem, što jo je spisao ali založo, zame pa je bila izredno velikoga pomena: prvič sem čtela o sv. Ignaciji, ustanovitelji Družbe Jezušove. Vzlübila sem ga, pa ga začela častiti. Moja detinska pamet ne mogla vsega razmiti, toda prišla sem prvič v stik z materjov, sv. Cerkvov. Odsemao sem mela dobrega prijatela v nebesih i če sem poznej v šoli ali pri konfirmacijskom navuki slišala, odnosno v protestantskih knjigah čtela kaj slaboga o katoličanskoj Cerkvi, sem mislila: »To je laž!« Če je Cerkev vzgojila takše svetnike, mora biti dobra i čista.

Često sem čütüla hrepenenje seznaniti se bliže s Cerkevjev, a nejsem našla prilike. V bližnjem mestu so bili samo polski dühovniki, a jaz sem razumela samo svojo materinščino. — Med svetovnov bojnov sem se mogla navčiti nemškoga i ruskoga jezika i s tem je bila odstranjena najvejša zapreka povrnjenja.

Pred nekaj leti je nastopo luteranski pastor, živahen i nadarjen mož, s sledečov logičnov trditvijov: **Ali katoličanstvo, ali pa vsikdar dale iskati i raziskavati, nemogoče je ostati v protestantizmu.**

Žao, da je zbrao zase zadnjo pot! Zame pa so bile njegove reči miglaj od zgoraj. Lüteranski pastor mi je odpro oči. Vse, ka sem prle samo slütüta, mi je postalo sčasoma popolnoma jasno. Luter nej bio več v mojih očeh veliki reformator, nego gizdavi, verolomen, propadel barat. Lüteranka nesem mogla ostati, a boriti sem se morala z velikov sküšnjavov: z novim lüteranstvom.

Kolikokrat sem v onih težkih dnevaj zdihavala k sv. Ignaciji, naj mi pokaže pravo pot. I poslühno me je.

Neki megleni jesenski den pridem v oni deo bližnjega mesta, kje se nahaja katoličanska cerkev. Ar so bila vrata odprta, vstopim. Bio je vprav blagoslov. Oj, ta prva pot v cerkev! V skromno razsvetlenoj preprostoj i hladnoj cerkvi se mi je zdelo, da sem v svetišči, kje diha vse samo krasoto, svetlobo i toploto. Vse mi je bilo novo, pa čüdivito privlačno i domače.

Žao mi je bilo, da nesem prišla že k sv. meši i sklenila sem, da pridem prihodnjič zarana.

Drugo nedelo sem bila prva v cerkvi. Dugo nej bilo nikoga i zato sem mela zadosta časa za opazüvanje. Tabernakel na glavnom oltari, lepa Marijina slika i spovednica ob steni, te tri reči so najbolje vzbüjale mojo pazlivost. — Dasi nesem razmila sv. meše, sem li občütila med njov veliko blaženost i predga staroga, gorečega dühovnika je napravila toliki vtis name, da sem sklenila taki po službi božoj iti k njemi i ga prositi, naj me vči v katoličanskoj veri.

Prijazno mi oblübi č. gospod svojo pomoč i že prihodnjo nedelo popoldne sem napravila svoje najavažnejše potüvanje. Toda 15 km duga pot mi ne bila tak težka kak ona četrt viure oklevanja pred vrati župnišča. Večkrat sem že stegnila roko po zvonci, a vsele sem jo znova odtegnola. Srce mi je bilo tak močno, da bi ne mogla spregovoriti niti reči. Slednjič se ojunačim i pozvonim.

Teško sem se razgovarjala z dobrim gospodom, ar sem bila vsa zmešana. Slednjič stopi gospod v drugo sobo po nekšo knigo. Po njegovom odhodi zagledam na stoli veliki zvezek i segnem po njem. Oj čüdež, oj radost, bio je »Jezuitski kalendar«. Roke so mi trepetale od radosti. Milo lice mojega nebeskoga prijatela sv. Ignacija je gledalo name bodrilno i tolažilno. Poznej mi je povedao g. župnik, da sem bila vsa izpremenjena, kda se je vrno v sobo. Darüvao mi je te kalendar i te se je začela zame vrsta najlepših dni mojega življenja. Čtela sem pobožne knige, včila se katekizem, hodila k službi božoj i k navuki v župnišče.

Staromi veleč. g. župniki dugujem vnogo zahvale za potrpenje ino veliko modrost, s šterov me je vodo v naročje sv. Cerkve. Že 17. dne jan. prihodnjoga leta (1924) sem bila sprejeta i meseca aprila je že sledio moj mož mojemi vzgledi. Jezerokrat hvala dobromi Bogi za to veliko milost!

(Iz lista »Euharistischer Völkerbund«.)

Bodimo katoličani!

Gledao sam mogočno drevo. Njegove veje so se razpletale na vse strani. Listja je bilo dosta, vnogo zelenoga, pa tüdi süho, žuto je bilo vmes. Kda je potegno veter, se je staro drevo zazibalo, liki spadnolo je ne na tla. Vejke so se trosile, listi so trepetali i vido sam tüdi, kak je süho listje odpadalo, veter ga je noso se pa ta, nazadnje se je spüstilo na zemlo i obležalo v blati.

Staro velikansko drevo je katoličanska Cerkev. Ne so je vničili stoletni vihèri preganjanja, ne brezbožni spisi brezvercev. Šče zdaj stoji mogočna i po zadržili svojega božega Ustanovitelja nede nikdar premagana od besnenja pekla. Miljone kotrig ma to čudevito drevo. Mnogo jih je, ki so katoličani ne samo po krstnoj knigi, nego tudi po življenji. Vnožina jih je, ki živejo po Kristušovih navukaj vsikdar i vsepovsod: v domačem vsakdenešnjem življenji, odkrito pred svetom, ne ka bi jih bilo sram. So takši, ki živejo po veri tudi te, kda trebe za njo kaj trpeti i žrtvovati. To so popolni, celi katoličanci. Njihovo življenje je po božoj voli i zato tudi pela k Bogi. To so katoličani, ki znajo, kaj je največši i prvi namen na sveti.

Pa velika je tudi vnožina katoličancov, ki so samo na papiri katoličanci. So takši, ki so katoličani samo pou viure v tjedni, to je, gda so venedelo pri sv. meši, — pa šče te so dostakrat samo s telom v cerkvi, duh je pa daleč od Boga — inaci pa v svojem vsakdenešnjem življenji ne mislijo na Boga, šče menje pa, ka bi živeli po Njegovoj voli. S tem, ka so v nedelo pri sv. meši, mislijo, da so včinoli vse, ka je potrebno za zveličanje. Ne pomislijo, da se bo merilo v večnosti njihovo življenje ne po rečaj, nego po djanji. — So pa tudi takši, ki cerkve znotraj nikdar ne vidijo i Boga neščejo poznati, šče menje pa Njemi služiti. Za Boga se sploh ne brigajo. To so mrtvi, suho listje. Kda pa pride viher, ka trebe za vero kaj trpeti, te pa — zapustijo Boga.

Dragi! Bodi katoličan! Ne samo v nedelo, nego vsaki den: pri deli, pri govorenji doma, pred svetom, v družbi drugih ljudi, skratka: vsikdar i vsepovsod celi pravi katoličan. Živi po duhi svete Cerkvi, ki ti kaže z evangeliji, prelepimi mešnimi molitvami, s predgami pot do Boga, i ti ponuja s svestvi, posebno pa s sv. obhajilom, pripomočke za dosego edinoga zadnjega namena, ki ga ma človek na zemli: Boga.

Katoličan si! Prosim te v imeni tvoje lastivne sreče, malo postoj pri teh misli i dobro si izpitaj dušno vest, ali si pravi, istinski katoličan. Če si znabiti ne na pravoj poti, povrni se na njo, dokeč je šče čas i občüto boš srečo pa mir, ki ga more dati samo Bog.

Betlehem je presveo oltarsko Svestvo.

Pred dve jezero leti je bilo tam daleč na vzhodi. Na vso naravo se je vlegeo skrivnosten mir. Lüdje so počivali. Nišče ne slüto, ka se godi v siromaškoj štalici odzvüna Betlehema.

Edino dve svetivi osebi — Jožefa i Marije, se primle nekše nemirno, nebesko prijetno pričakivanje. Pripravlata se na prihod Onoga, šteroga je Bog oblübo že prvomi človeki taki po njegovom grehi i šteroga so narodi tak težko čakali več jezer let. Ne bilo nikoga, ki bi lüdem že naprej naznalo najvažnejši svetovni dogodek do tistoga časa — prihod samoga Boga v navadnoj človečoj podobi. Tüdi pri dogodki samom ne bio nišče navzoči zviün teh dveh izvoljencov — Jožela i Marije. V poniznoj tihoti, nepoznani je šteo priti On, ki bo prineso na svet novo življenje, zgrajeno na lübezni.

Toda če je lüdem bio prikriti te čüdežni dogodek, se pa nebesa tembole zanimajo za njega. Čüdivita svetlost zasija na siromaško štalico i zbor angelov pride prepevat nebeske pesmi. Ešče nikdar se pri niednom rojstvu ne kaj spodobnoga zgodilo. Tüdi če se je narodilo dete v šče tak bogatoj kraljevskoj družini, denok se nebesa za to neso zmenila. Okoli te priproste štalice se pa zbirajo angeli z nebes i se klanjajo ravno zdaj rojenomi deteti. Oh srečna Marija, srečen Jožef! Za kratek čas pridejo ešče pastirje z dugimi palicami, spadnejo na kolena pred malim detetom i ga molijo. Znova čüda: ešče pred niednim rojenim detetom je nišče ne poklecao i ga molo, tü v siromaškoj štalici pa pastirje klečijo v globokoj pobožnosti pred komaj vidnim detecom, ki ga je Marija zasükala v tople plenice i ga položila v jaslë. — Angeli so pastirom nazvestili veseli dogodek v betlehenskoj štalici i so jih pozvali, naj idejo gledat i molit maloga Jezusa. Navadni preprosti pastirje so tak bili prvi zastopniki človečoga roda, ki so prišli pozdravit ravno zdaj na svet prišedšega Boga.

Takše i spodobne misli naj nas navdajajo ne samo k božiči, nego vsikdar pred oltarskim Svestvom. Oltarsko Svestvo je naš Betlehem.

Pred dve jezero leti je prišeo Gospod v Betlehem i znova prihaja vsakše leto vsaki den v svoj novi Betlehem, v oltarsko Svestvo i ž njega v srce vsakoga kristjana, ki je dobre vole. Po spovedi smo Njemi pripravljali pot, pri prečiščevanji je prišeo i zdaj ga nosimo v svojom srci. Ali smo ga začütili? Če smo Njemi pripravljali pot, ga zdaj mamo. Oh kak nesrečen je kristjan, mimo šteroga ide Jezus brez vsakšega sleda. Otarsko Svestvo prinaša v vsakšo družino veselje. Za hip naj bi pozabili vse svetne skrbi i z veseljom gledali v oltarskom Svestvi Jezusa. Ve nam je ravno On v teh težkih časih v najvejšo tolažbo. Samo poglednimo Ga: v püstoj, naopačnoj štalici, na kúpčeki slame, ki jo je Jožef vküp pogrmao i v jasli djao, leži zasükani v priproste cotice, v štere ga je povila Marija. Ne na mehkih

blazinah, ne v toplo zakürjenoj hiši, ne ob posveti lampaša ali elektrike, nego v kmičnoj štalici, ki je bila samo nekaj časa razsvetlena, na trdoj slami. Ali je pa tabernakel ne ravno takša prosta štalica? Ali beli krühek več kak plenice? Bog, Gospod nebes i zemle, pa v takšem siromaštvu prihaja na svet i prebiva na njem v oltarskom Svestvi. Ali je ne to v velko tolažbo milijonom denesnjih siromakov, ki tüdi nemajo mehkih blazin, niti jesti i piti, vnogi celo glave nemajo kama položiti? Kak spodobno življenje si delijo s Kristušom! Samo edno da bi meli v toj nevoli, ka bi jih tolašilo, da bi poznali toga Kristuša, njegov odrešilni navuk, njegove tople reči za siromake. Pa na žalost vnogi od teh ga ne poznajo, vnogi ga nemajo v svojem srci. Za nje Kristuš kak da ne bio rojeni, za nje kak da ne bi bio skrit v oltarsko Svestvo.

Mi pa šče hvala Bogi nesmo tak daleč. Četüdi smo v pomenkanji, četüdi se moramo boriti za vsakdenešnji krüih, četüdi nam pokriva stara, ponošena obleka telo, nam je Jezuš v oltarskom Svestvi vsa tolažba i olajšava za vse vsakdenešnje nevole. Poživleni, okrepčani korakamo naprej proti cili. O da bi nas na toj poti vsikdar sprevala tüdi angelska pesem mirü, ka toga po smrnom grehi ne bi zgübili. Tak bi naše življenje zgübilo polovico na svojoj žmečavi. Veren kristjan ne more nikdar obvüpati. Kem menje ma svetnih reči, tem bole je spodoben Kristuši. Pazimo, da Jezüša, ki noč i den prebiva v oltarskom Svestvi nikdar ne zgübimo spred oči. Potrüdimo se, da se bo letno večkrat rodio v naših srcaj, pri sv. obhajili, pa nam bo božična pesem vsikdar spevala: mir lüdem na zemli, ki so Bogi po voli, smrtnoga greha ne bomo meli, ar Jezuš je večno življenje v sebi i za nas vse, ki ga vredno k sebi jemlemo po sv. prečiščavanji. H.

Pridite !

Pridite !

Na malo mešo (8. septembra) se zberejo farniki iz turniške, lendavske, črensovske, beltinske, bogojanske i dobrovniške fare k evharističnomi slavji v Turnišči! — Pridite vsi!
